

ze aan voorbij raasden en verheugde zich op de komende week. Ze had op Ameland een hotelletje aan zee geboekt. Martha ging niet mee. 'Ga jij maar alleen, ik heb te veel afspraken komende week.'

Haar moeder had na zes maanden haar beroep weer opgepakt. Maar er ging geen dag voorbij zonder dat ze aan Otto dacht. Ook Stefanna kon moeilijk accepteren dat hij er niet meer was. Hij was journalist en zo trots dat zijn dochter ook was gaan schrijven. Haar boeken kregen goede kritieken. De boekenrecensent werkte bij dezelfde krant als haar vader, maar Otto had nooit laten blijken dat de schrijfster zijn dochter was.

De trein minderde vaart. Nog één station en ze zou thuis zijn. Ze keek op toen de deur van het compartiment openschoof. In plaats van de conducteur stond een onbekende man in de deuropening. Een jaar of dertig, lang, slank met een bos goudblond krullend haar. Hij droeg een wit pak met een hemelsblauwe stropdas. Stefanna schrok, maar was niet bang. Hij straalde iets zachts en geruststellends uit. Hij keek haar aan en sprak: *'Hoed u voor degene die de voleinding zal inluiden. Wees voorzichtig, hij is gevaarlijk. Volg de aanwijzingen van de man met het litteken.'*

Daarna draaide hij zich om en verdween in het gangpad. Met open mond keek ze hem na. De trein zette zich in beweging. De deur ging open; nu stapte de conducteur binnen. Ze vroeg hem naar een man in een wit pak die net de coupé had verlaten. 'Ik begrijp niet wat u bedoelt; u bent de enige passagier in deze trein.'

een van de meisjes bij de tennisvereniging. Ze had het nooit geloofd, maar durfde het ook niet aan Anton te vragen of het waar was. De gedachte daarover trok haar over de streep; ze keek Dylano aan en knikte.

Zodra ze in de hotelkamer waren, pakte Dylano een fles en twee glazen.

‘Liever niet, ik heb al zo veel gedronken.’

‘Je hebt gelijk, maar dit is een speciale drank, gemaakt van de kava-plant en zonder alcohol.’

Hij hield de fles met een indiaan op het etiket omhoog, vulde de glazen en gaf er een aan Karin. Ze sputterde wat tegen, maar pakte het aan. Ze proefde een mengsel van koffie, honing en karamel.

‘Lekker.’

Ze ervoer een vreemde, maar prettige tinteling in haar lichaam. Ze gaf het glas terug, hij nam het aan en zette het terug op de bar. Karin voelde haar ogen zwaar worden. Alles om haar heen werd wazig, het leek of er een mistbank in de kamer hing. Ze kon nog net de twee glazen zien staan. Uit één glas was niets gedronken...

Ze wankelde, hij pakte haar op en legde haar op het bed. Ze kon zich niet meer bewegen, maar realiseerde zich wel dat hij haar uitkleedde. Ze liet het in een roes over zich heen komen. Maar het moment dat hij bij haar binnendrong, kon ze een rilling niet onderdrukken.

Ze kwam bij uit een diepe verdoving, voelde overal pijn en was misselijk. Ze keek omhoog en zag boven haar een verblindend lichte cirkel. Langzaam drong het tot haar door

Hoofdstuk 17

De zandweg was lang en slingerde zich door een dicht bos. Tussen de bomen schitterde een meer. Daarna was de begroeiing zo dicht dat er niets meer van te zien was, één ondoordringbare groene muur. De auto kon niet hard rijden, de weg werd smaller en zat vol kuilen. Bovendien was het bos aan weerszijden steeds meer naar elkaar toe gegroeid. Het was alsof ze door een groene tunnel gingen waarbij sommige uitlopers het dak van auto raakten. Anthony vroeg opnieuw.

‘Waar gaan we naar toe?’

‘Daar kom je zo achter. Geduld.’

Aan het eind van de weg zag Anthony een landhuis. Het was meer een kasteel, zo groot was het. Tot zijn verbazing was het volledig vervallen. Het grind knarste terwijl de auto stilstond op het plein voor het bordes. Dylano wees door de voorruit, ‘Dit is het slot van Boheemen. Althans, dat wat er van over is. Gebouwd in 1792, afgebrand in 2000.’

Er was inderdaad maar weinig van overgebleven. De geblakerde muren waren bedekt met klimop. Door de gaten in het dak groeiden bomen boven de muren uit. De tuinen rondom waren totaal verwilderd.

Dylano zette de motor uit. Er was een oorverdovende stilte. Hij opende het portier. Er was niemand te zien.